

lem nævnte Noget om en ny Departementschef i Kultusministeriet. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem nævnedes Noget om; men jeg ser, at der her er foreslaaet en saadan Departementschef. Der talte det ærede Medlem slet ikke om, at vi trængte til nogen Departementschef, hvorimod i de andre Ministerier, der var der Trang dertil (Bille: Det er jo foreslaaet!). Sa, det kan gjerne være, at det er foreslaaet, men jeg tror nok, at denne nye Departementschef i Kultusministeriet kunde trænge til al den Støtte, han kunde faae. Jeg tror virkelig ikke, at Motiverne her ville være tilstrækkelige til at motivere en saadan Forandring, efter at man for 10 Aar siden er gaaet tilbage fra, at der har været een Departementschef til. Men hvorom Alting er, saa tror jeg ogsaa, at det kunde gjerne være, at trænges der til en ny Departementschef, saa skulde det sidste Sted ganske vist være Kultusministeriet. Det er jeg overbevist om. Jeg tror heller ikke, at der foreligger særlig plausible Grunde til at fremkomme med Forslag om en saadan ny Departementschef. Saavidt jeg har kunnet se, er med Undtagelse af det statistiske Bureau, som jeg før nævnedes, denne Overfølelsesdirektør og Departementschef i Kultusministeriet vistnok det eneste Nye, som Loven indeholder. Den Løse, som det ærede militære Medlem (N. B. Jensen) udtalte om at gjøre Generalinspektørerne til Departementschefer i Krigsministeriet, er saa ny, at jeg ikke kan udtale nogen Dom om, hvorvidt det vil være rigtigt eller ikke; men det ærede Medlem vil vel nærmere faae Leilighed til at formulere sin Løse i den Henseende.

Formanden (Krabbe): Spørgsmaalet om et Dyrctidstillæg paa Finansloven skulde jeg bede holdt udenfor denne Forhandling.

B. Holm: Det har været overraskende for mig at høre det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Bille) udtale sig, som han har gjort idag. Det er imidlertid Noget, man er daglig vant til; men det har ganske vist været noget overraskende for mig, at han ikke idag kom med stærkere Grunde for, hvad han mente, var det Rette, end han gjorde, eller rettere sagt, at han ikke kom med flere Grunde mod, hvad jeg har sagt. En af hans Grunde var den, at han mente, at der var Forhold, hvor man i private Stillinger kunde faae en større Løn, end der kunde faas i Statens Tjeneste. Det er ganske rigtigt. Der gives ganske vist enkelte, men disse ganske enkelte ere ogsaa i Reglen for Personer, som ogsaa særlig egne sig til en saadan privat Plads. Der gives dog ogsaa blandt Statsembedsmændene nogle, som ere høit lønede, og da navnlig blandt Landsbupræsidenterne, idet deres Lønning er temmelig høi; men dem antager jeg ikke, at man skal gaa ud fra som Norm. De fleste ere vel enige om

det Uheldige i denne Lønningsmaade. Min Sovebærgning mod selve Lovforslaget kom det ærede Medlem til at berøre temmelig lidt. Han gav mig rigtignok Anvisning paa; maasse i Forening med ham, hvad der ikke skulde være mig ukjært, at gjøre en Kunde gennem alle Kontorerne; men hvad skulde man undersøge der? Det var ikke det, jeg havde forlangt, og det veed det ærede Medlem ogsaa meget godt. Jeg kunde, forsaavidt jeg vilde, opløse Udskillet, der blev Udvalget meddelte forrige Gang, da Lønningsloven var for, og det blev ganske interessante Oplysninger; men forsaavidt det ærede Medlem vil hjælpe mig til de Oplysninger, jeg ønsker, tænker jeg, at der er Mulighed for, at de kunne faas; thi det, man mangler her, er ikke at faae at vide, hvormange Breve de faae i ethvert Kontor osv., men det, man mangler, er at faae at vide, hvor lang Tid de forskjellige Funktionærer ere paa Kontoret, om de overhovedet ere der hver Dag, eller kun visse Timer af Dagen. Jeg har nemlig ikke anket over Kontorcheferne, som det ærede Medlem vil lægge mig i Munden; jeg nævnte udtrykkelig, fra Fuldmægtigen og nedad; og det tror jeg ikke, at det ærede Medlem skal være istand til at modbevise, hvad jeg har sagt. Jeg drifter mig endogsaa til at sige, at det ærede Medlem til Syvende og sidst vil komme til at stemme iblinde over disse Lønninger, forudsat, at man ikke iforveien kan faae saadanne Oplysninger, at man kan danne sig en nogenlunde bestemt Mening om, hvormegen Tid man beffæstiger en hel Del af disse Mænd i selve Ministeriet. Jeg skal ikke blive ved at fortsætte Debatten; men jeg har fundet mig foranlediget til at komme med disse Par Bemærkninger, idet jeg tilstaar, at jeg havde ventet noget mere Forvar fra det ærede Medlems Side for disse Lønninger. Jeg opfatter dette foreløbig som en siltende Tilfjendegivelse fra den Side af, at Diebliffet ikke er heldigt for at faae de høie Lønninger gennemførte. Jeg havde endvidere ogsaa ventet en Udtalelse fra den Side heri Thinget; som giver sig ud for at være, jeg havde nær sagt, den rentlige Opposition; men man har hidtil ikke hørt et eneste Ord fra den. Man kan maasse vente at faae det at høre, og indtil da vil jeg indskrænke mig heril.

Nasmussen: Ogsaa jeg hører til dem, der mene, at en Arbejder er sin Løn værd, og jeg hører endvidere til dem, der tro og mene, at Staten skal lønne sine Embedsmænd saaledes, at den kan faae gode Kræfter, og saaledes, at Embedsmændene kunne være tjente dermed; men Spørgsmaalet er jo netop, og det er jo Noget, Enhver ser fra sit Standpunkt, hvad man tror og finder kan være en passende Løn. Da Lønningslovene vare til Behandling forrige Gang, var det, saavidt jeg erindrer, et stort Spørgsmaal, hvor lang Tidsskriften skulde sættes for Lønnings-